

Türk inşaat sektöründe prefabrikasyon devrini başlatan bir Işıklı, Altan Gökçek

Sevil KARACIK
FMV ve Işık Okulları
Kültür Sanat Yöneticisi

I951 Işık Lisesi mezunu. Mesut bir aile, iki evlat, dört torun... Kızı Müge ve oğlu Refik, Işık İlkokulunu bitirmişler. Torunu Berent Aldıkaçtı ise Ayazağa Işık Anaokulunda başladığı Işık yolculuğunu Ayazağa Işık Lisesinde tamamlamış.

Küçük bir sanat koleksiyonu, eşiyile seyahat tutkusu... Kışın sıcak memleketlere seyahat ediyor, bahar aylarını İstanbul'da geçiriyor, yazları teknesiyle Türkiye kıyılarını dolaşiyor, kendi deyimiyle sahil muhafaza teşkilatı gibi...

Önce çocukluk yıllarından bahsederek başlarsak röportaja, neler hatırlıyorsunuz?

Ben, Haziran 1934'te doğdum. Salacak'ta büyük dedem Kazasker Mustafa Tevfik Efendi'den ailesine kalan yalının çok geniş

bahçesinde ailem ve komşu çocukları ile çok mesut bir çocukluk geçirdim.

Harp seneleri tüm ülkemizde olduğu gibi bizde de tesirini göstermiş ve tek torun şımarıklığı nedeni ile salonlarda topla kırıldığı camların yerini kartonlar vb. malzemeler almıştı.

Bizim arkadaş tayfasında kız olmasına rağmen üstümüzde sıkı otoritesi bulunan büyüğümüz Hilkat'ın emrinde idik. Burada ileride bahsedeceğim "Işıklılık" hususunda beni yönlendiren bir kararı hatırlıyorum. Hilkat bir gün bizi topladı: "Çocuklar bundan böyle hepimiz Fenerbahçeliyiz, tamam mı?" dedi. O zamanlar 8-9 yaşlarında olan bizler hep bir ağızdan "Tamam!" dedik. İştirak ettiğim bu karar, ileriki yıllarda oturacağımız Cihangir'deki evimize çok yakın olan Galatasaray Lisesinin yolunu da bana kapatmış oldu.

İlkokul yılları ve o yıllarla ilgili paylaşmak istediğiniz anılar olabilir.

Salacak'ta ilkokulu beşinci sınıfa kadar Ayazma İlkokulunda okudum. Çok memnundum, yine diğer dedemin apartmanında anneme tahsis olunan yere taşındığımız için beşinci sınıfa Cihangir, Parmakkapı'daki 29. İlkokulda devam ettim. Sınıflarda alışkın olduğumuz sıralar yoktu. Sınıf 4-5 kişilik gruplara ayrılmıştı ve birer masa etrafında oturuluyordu. Ana ders konuları genel hatları ile öğretmenimiz tarafından veriliyor ve her grup ayrı ayrı kendi görüşlerini işliyordu. Ve sınıfta o konu ile ilgili görüşme oluyordu. Yıl 1945. İlk dönem bu tip çalışmaya ayak uydurabilmek için çok zorlandım ama sonu iyi bitti. O dönemdeki Millî Eğitim Bakanı'nun Şeref Stadı'nda

yapılan bir merasimde okulumuzu tebrik ettiğini hatırlıyorum. Şimdi çok başarılı bir mimar olan Yıldırım Sağlıkova ve bu neslin hatırlayamayacağı Aktris Necla İz de sınıf arkadaşlarımdan bazıları idi. Enteresan bir tesadüf, aynı okulda ancak bilahare Feyziye Mektepleri Vakfında uzun yıllar başkanlık yapan rahmetli Hasan Fikret Evsen ile evlenen Mukadder Hanım da başka bir sınıfta öğretmenlik yapıyordu.

Peki, “Işık”la tanışmanız nasıl oldu?

Evimiz Galatasaray Lisesine çok yakındı. Ama benim daha önce bahsettiğim gibi Hilkat’a verilmiş sözüm vardı ve ben Fenerbahçeliydim.

Öte yandan anneannem İzmir’e gelin gitmiş ve orada çok yakın dostluk kurduğu Seniye Hanım’la tanışmış. Seniye Hanım kim?

Seniye Hanım, okulumuzun efsane müdürü Sacit Öncel’in annesi. Tabii çok yakın görüşüyorlar ve benim de yolum IŞIK’a dönüyor. Çok da iyi oluyor, okul arkadaşlarımızla hemen kaynaşyoruz, hâlen pek çoğunu sadece ismen değil okul numaraları ile hatırlarım.

Okul yıllarından bugün size kalan anılar nelerdir? Okulda arkadaşlıklarınız nasıldı, okul arkadaşlarınızla görüşüyor musunuz?

Okuldaki hatıraları anlatmaya kalksam belki çok sıkıcı olmaz ama dergide yer kalmaz.

6. sınıftaydık, biz erkekler her sabah aynaya bakıyoruz, acaba sakal veya bıyık yönünden bir gelişme var mı diye ve geçen günlerde durum pek parlak değil. Bir sabah okula gittiğimizde müthiş bir hadise, bir arkadaşımızın yüzünde kıl var ama bıyık değil hatta yanakta da değil, burnunda! Bunu arkadaşımıza takılan lakapla kutladık. Burundansakal Coşkun (6 Coşkun Özarslan).

Yaş ilerliyor, Beyoğlu bize yakın. Yakın arkadaşım 178 Gökçen Yazıcı ile cumartesi akşamları Ses Opereti’ne gidiyoruz. İtiraf edelim, ikimiz de Ayla Karaca’yı çok beğenirdik.

Gençler bilmeyecektir, “Ah Berelim Vah Berelim Senle Şöyle Bir Gezelim” bir gece önce öğrendiğimiz nakarata biz derste de kendimizi kaptırmışız, bir de ne görelim tepemizde Hamparsun Bey: “İki iyi çocuk, bir arada kötü çocuk!” Tahmin edersiniz dediği laf yerindeydi.

Bir anı daha: Şükrü Ağabey iyi geçinilmesi gereken sert mizaçlı ama içten, iyi bir insandı. Bir gazetecinin oğlu olan ve benden iki sınıf büyük Erol Simavi olayı çözmüştü, yürüttüğü politikada yalnız olamayacağını anladığından beni de yanına aldı. Şükrü Ağabey’in numaralandırdığı hindilerinden 79 ve 83 no.lu hindileri ben, 101 ve 49 no.lu hindileri de Erol beslerdi.

Başka bir anım da 11 Fen-11 Edebiyat sınıfları futbol maçı... Bizim ekipte topa vuracak adam yoktu. Biz de avans istedik ve onlar da bize 12 avans verdiler. Maça başladık. 11 Edebiyat, 12-0 öndeydi. Son anda kazara bir kafa golü attım ve maç 12-1 bitince maçı biz kazanmış olduk. Maç sonrası her birimize kantinden 12,5 kuruş ödeyerek aşure aldılar, biz de 7,5 kuruş ilave ederek üzerine fındık koydurup galibiyetin keyfini çıkardık.

Son sınıfta Fen sınıfında 12, Edebiyat sınıfında 40 civarında öğrenci vardı. Fenden mezun olan çoğu öğrenci ben de dâhil mühendislik tahsili yaptık. İçimizdeki tek kız arkadaşımız Leyla Tarzi bildiğim kadarı ile yurt dışına gitti.

Çok değerli ve sevgili arkadaşlarım Olcay Öncel, Zeki Kasman, Hilmi Rit, Özer Tokay ve Teoman Akoğlu’na rahmet, Dinçer Erimez’e ise sağlıklı ömür diliyorum.

T e k n i k Üniversite yılları ve o yıllardan silinmeyen anılarla devam edelim mi?

En büyük şansım çok değerli hocalarla tanışmamdı. Ancak üniversite yılları önceki dönemler kadar neşeli değil, zordu. Her ne kadar yurt dışı stajı keyifli idiyse de Anadolu ve şehir dışı stajları hiç de kolay değildi.

Teknik Üniversitede beş yıllık mühendislik eğitimi boyunca 45 civarında ders vardı, bunlardan hiçbirinde vizesiz kalmadım ancak üçünü eylül döneminde tamamladım. Bunlardan biri akarsu, diğeri ise yoldu. Peki üçüncü?.. Bu son sınıfta okutulan inkılap tarihi idi ve ben hazırandaydım mezun olmayı garanti gördüğümden Kanada'da iş imkânı bulmuştum. İnkılap tarihinden Eylül'e kalmam bütün düzen ve projelerimi değiştirdi. İsmimi hatırlayamadığım profesörün yanına gittim ve kâğıdımın bir kere daha tetkik edilmesini rica ettim ama olmadı. Bugün dahi ne gibi büyük bir hata yaptığımı merak ederim.

Eylül dönemine kalmamın faydası erken askerlik oldu. Yedek subaylığımı önce İstanbul Kâğıthane'de İstihkâm Okulunda sonra da bir yıl Ankara Genel Kurmay Başkanlığı Tercüme Bürosunda yaptım.

Ve üniversite yılları tamamlandığında iş hayatına geçtiniz...

Eşimin ailesi devrin çok büyük sanayicilerindendi. İnşaat mühendisi olmuş, kendini yeni inşaat teknolojileri için hazırlamış bir gencin tekstil sanayiine uyum sağlaması zordu. Büyüklerim tarafından çok büyük anlayışla karşılandım. İnşaat sektörüne girmek yollara düştüm.

Devir çok uygundu. İlk işimiz, Eskişehir Muttalıp Caddesi'ndeki kız ortaokulu ek bina inşaatı ile Alibeyköy ve Zeytinburnu Okulları inşaatıydı. Bunları değerli Işıklı arkadaşım Gökçen Yazıcı ile birlikte yapmıştık. Sonra tek başıma kaldım. Tamirat, tadilat derken genç müteahhit olarak bir büyüğümün desteğiyle NATO'ya ait İzmit Hoyt Jones taburu inşaatını ve bilahare NATO'nun Erdek Kuru Dok inşaatını üstlendim ancak yanımda şantiye şefi ve kâr ortağı olarak da değerli dostum Nahit Küçük vardı.

Erdek'e gidiş gelişimiz uçakla Bandırma Havaalanı üzerinden. Havaalanı askerî olduğu için giriş ve çıkış özel izne tabi otobüslerle yapılırdı. Bu seyahatlerde o dönem konsere tesisi kurmakta olan Vehbi Koç da bulunurdu. Hatta kendisinde bozuk çıkmadığı için otobüsün 1 TL'lik ücretini ben verirdim.

İnşaatlar devam ederken Sınai Kalkınma Bankasından kayınpederim ve kardeşlerine, değerli büyüğümüz Bülent Demiren tarafından kurulmakta olan YTONG tesislerine ortaklık teklifi geldi. Benim için yeni inşaat teknolojisi olarak iş konusu çok cazipti

ve ben de küçük bir hisse ile kendimi YTONG yönetiminde buldum ve burada uzun seneler yönetim kurulu üyesi yaptım. Bu durum kendi işim olan Gök İnşaat'ın işimi hiç aksatmadı.

Yurdumuzda bu sıralarda büyük bir sanayileşme hareketi ve dolayısı ile bina ihtiyacı doğmuştu. Benim gibi düşünen inşaatçı ve sanayi eğilimli müteşebbisler yurdumuza uygun olan betonarme ön gerilimli üretim işine girdiler, yani prefabrikasyon işine. Şunu iftiharla söyleyebilirim ki zamanla kurduğum iki üretim tesisinde yılda 500-600 bin metrekare bina yaptım. Yurt dışından üretim teknolojileri lisansı satın aldım.

1999 Ağustos depreminde yaptığınız binalarda hasar oluştu mu?

1999 Ağustos depremi ile başlayan dönemde yine iftiharla söyleyebilirim ki yaptığım hiçbir bina hasar görmedi. Ancak takiben 2001-2002 mali krizi bize ağır bedeller ödetti.

Biraz da sosyal yaşantınızdan bahsedelim.

İşimin dışında cemiyet hayatı ile de ilgilendim. 1973 yılından beri İstanbul Rotary Kulübü üyesiyim. 1989-1990 yıllarında da başkanlık yaptım. Zevkle de devam etmekteyim. 24 yıldır da Feyziye Mektepleri Vakfı Yönetim Kurulu üyesiyim. Aynı zamanda Işık Üniversitesi Mütevelli Heyetinde görev alarak gerek kuruluşunda gerek yönetiminde hizmet verdim. İTÜ Geliştirme Vakfı

Mütevelli Heyeti üyesiyim. Mezun olduğum İTÜ'ye bir kız yurdu kazandırarak eğitime katkıya devam etmek idealimdi ve gerçekleştirdim.

Bir Işıklı olarak, bugün Işıklı gençlere ne söylemek istersiniz?

1959 yılında bilgisayar denilen, esasında İngilizce Punchcard makine ile tanıştım, boyu hilafsız 7-8 metre, genişliği de bir metreden fazla.

Bir de günümüze bakalım:

Bu vesile ile bana göre ideal eğitim, gençlerin gelişmesi için araştırmalarına imkân verme, kendilerini her döneme uygun teçhiz etmelerini sağlamaktır.

İnkılap tarihi dersinden eylül dönemine kaldığım için yurt dışı planım kursağında kalmıştı. Askerlikten sonra 1959'da İngiltere'ye iş idaresi tahsili yapmaya eşimle birlikte genç evliler olarak gittik ve tabiatı ile baş başa denilebilecek bir yıl geçirdik. Gençlere tavsiyem; birbirilerini daha iyi anlayıp tanıyabilmeleri için, bu şekilde, gerek iş gerekse tahsil için olsun, bir müddet yalnız kalabilmeleridir.

İşte muvaffak olmak için işi sevmek ve her türlü fedakârlıkta bulunmak icap eder ama istikbal belli olduğu zaman hissi hareket etmeyip gerekli tedbirleri alarak işten ayrılmayı da göze almak gerekir. Bu söylediğim son cümleyi doğrusu ben layıkıyla tatbik edemedim.

